

บทนำ

งานมงคลสมรสอันรื่นเริง...
รัชสมัยคังซี ปีที่สิบสองแห่งราชวงศ์ชิง
ตำหนักอ่องมู่ เมืองปักกิ่ง
การออกเรือน...ช่างง่ายดายอะไรเช่นนี้! เพียงมีพระบัญชาก็มีคนแบก
เกี้ยวเจ้าสาวมารับนางแล้ว!
หมิ่นเก้อที่นั่งสำรวมอยู่หลังม่านกันเตียงสีแดงอดยกมือปิดปาก
หัวเราะคิกไม่ได้
ใช่แล้ว นางเป็นเจ้าสาวของงานคืนนี้ เป็นหญิงสาวผู้โชคดีที่จักรพรรดิ
คังซีทรงออกโอรุ้พระราชทานสมรสอันหาได้น้อยยิ่งในปีนี้
โชคดีย่างนั้นหรือ...
น่าจะเป็นเช่นนั้นกระมัง อย่างน้อยนางก็รู้สึกเช่นนั้น
คิดไปถึงเมื่อหนึ่งเดือนก่อน ตอนที่องค์จักรพรรดิทรงมีพระราชดำริ

วิจักษ์พจน์

จะเลือกคู่ครองให้ท่านชายเฮ้ออี่แห่งตำหนักอ่องมู่ การแก่งแย่งอันอลหม่าน เกิดขึ้นในหมู่ชนชั้นสูงทั้งแปดกองธงทันที เพราะเมื่อตรองดูแล้ว ถึงองค์จักรพรรดิตรัสว่าจะทรงเป็นธรรมาธิ์เรื่องคู่ครองให้แม่ทัพคนโปรด แต่ก็อาจจะทรงถือโอกาสนี้คัดเลือกพระสนมด้วยก็เป็นได้ ดังนั้นตำหนักอ่องหรือจวนขุนนางใดมีหญิงสาวที่ยังไม่ได้ออกเรือน ต่างก็หมายมั่นปั้นมือแต่งองค์ทรงเครื่องหญิงสาวเหล่านั้นเต็มที เผื่อจะ 'ต้องพระเนตร' องค์จักรพรรดิบ้าง

ภายใต้สถานการณ์เลือกคู่ที่มีการแข่งขันสูงนี้เอง นาง...นำเหล่าหมิ่นเก้อแห่งตำหนักอ่องคังเหมือนจะถูกบรรยากาศแห่งการแก่งแย่งขับให้โดดเด่นขึ้นมาอย่าง 'นำอัศจรรย'...

คำว่า 'นำอัศจรรย' นี้ไม่ได้เกินจริงแต่อย่างใด

ไม่เชื่อก็ลองดูบรรดาท่านหญิงในเมืองหลวงที่เข้ารับการศึกษาคัดเลือกดูสิ มีคนไหนบ้างไม่ได้มาจากตระกูลสูงส่ง โดดเด่น หรือเป็นที่สนิทสนมขององค์จักรพรรดิ

เว้นแต่นาง...ที่ถึงแม้จะเป็นบุตรหลานของหนึ่งในแปดตระกูลสูงศักดิ์แห่งราชวงศ์แมนจู แต่เพราะบิดามารดาต่วนจากโลกนี้ไปเสียก่อน ตำแหน่งผู้นำตระกูลจึงสืบทอดโดยชาคัง น้องชายที่อายุเพียงสิบเจ็ดปีของนาง ตำหนักอ่องคังมิได้เรื่องอำนาจดังเช่นแต่ก่อน ซ้ำเสาสหลักของตระกูลยังเยาว์ด้วยวัย อำนาจในราชสำนักจึงลดน้อยลงไปด้วย ทำให้ไม่อาจต่อกรกับตระกูลเรื่องอำนาจอื่น ๆ ได้โดยง่าย

การจะต้องพระเนตรของจักรพรรดินั้นยากเย็นราวกับขึ้นสวรรค์!
ทว่า...

นางก็ได้ 'ขึ้นสวรรค์' แล้วจริงๆ!

โดยไม่คาดคิด นางสามารถเอาชนะบรรดาท่านหญิงที่มากด้วยอำนาจ หนุนหลังและทรัพย์สินงศ์คารในมือ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นชายาของท่านชาย

เฮ้อ...หนึ่งในขุนนางคนโปรดที่จักรพรรดิค้างซี้ทรงให้ความสำคัญมากที่สุด

เหตุใดนางถึงได้รับเกียรติอันสูงส่งนี้ล่ะหรือ

ถ้าจะพูดกันตามตรงแล้วนางเองก็ไม่ทราบเช่นกัน ถึงได้บอกอย่างไร

เล่าว่า 'น่าอัศจรรย์ใจ'

ในตอนแรกแม่นมชู่ซึ่งเป็นแม่นมในตำหนักตั้งต้นให้นางเข้าร่วมการ

คัดเลือกครั้งนี้ ทั้งที่ตัวนางไม่เคยมีความคิดอยากออกเรือนแม้แต่น้อย

สิ่งเดียวที่อยู่ในหัวสมองคือการดูแลซาตัง คอยช่วยเหลือเขาฟื้นคืนตำหนัก

อ่องคังให้กลับมารุ่งเรืองเช่นก่อนเก่า ด้วยความที่เป็นพี่ นางเชื่อมั่นว่านี่

คือหน้าที่ของนาง!

ไม่คิดเลยว่าเรื่องจะกลับกลายเป็นเช่นนี้ไปได้...

พอคิดว่าอยู่ดี ๆ นางก็ 'ชิงสามี' มาครองได้ หมั้นเก๋ก็ต้องแอบหัวเราะ

เฮ้อ... นามนี้มีได้แปลกหูนางแต่อย่างใด

อย่างน้อยๆ นับตั้งแต่จำความได้ นางก็รับรู้ถึงตัวตนของเขา

เพราะนอกจากคนรุ่นก่อนของตำหนักอ่องทั้งสองจะไปมาหาสู่กันแล้ว

สาเหตุสำคัญที่สุดก็คือเมื่อหลายปีก่อน เฮ้อซึ่งมีอายุสิบเจ็ดปีได้รับการ

คัดเลือกให้เป็นราชของครักซ์ และได้ร่วมกับองค์รัชหนุ่มฉกรรจ์คนอื่น ๆ

ปราบปรามกบฏเอาไว้ให้จักรพรรดิ เหตุการณ์นั้นยังเป็นที่ยี่นขมขื่นของผู้คนมา

จนทุกวันนี้

แต่นางจะเคยเห็นเขาผ่านๆ ในงานชุมนุมมแปดกองธงที่ตลาดล่าไป

วิมานฟ้าฝัน

ด้วยผู้คนแค่นี้ไม่กี่ครั้ง แต่กระนั้นนางก็เลื่อมใสเขาอยู่ไม่น้อย

เขาทั้งหล่อเหลา งามสง่า หนุ่มแน่น งามจากลำหญา ช้ำยังเป็นแม่ทัพ คนโปรดขององค์จักรพรรดิ ท่านชายเฮ้อคือบุคคลที่บรรดาทหารหนุ่มใน กองกำลังแปดกองจงเคารพเลื่อมใส และเป็นบุรุษที่เหล่าท่านหญิงที่ยัง ไม่ได้ออกเรือนหมายปอง

การได้เป็นภรรยาของเขานั้น...

สวรรค์! นี่เป็นสิ่งที่นางไม่กล้าคาดหวังเลยด้วยซ้ำ!

หมิ่นเก๋อຍก็มีกุมแก้มแดงเรื่อด้วยท่าทางเหนียมอายราวเด็กสาวที่ เพิ่งรู้จักความรัก การสมรสครั้งนี้เกิดขึ้นกะทันหันและง่ายตายเกินไป นาง แทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าตัวเองได้แต่งงานกับท่านชายเฮ้อแล้วจริงๆ ทั้งที่ ตอนนี้นางกำลังสวมหมวกเจ้าสาว ชุดเจ้าสาว และนั่งอยู่ในห้องนอนของ เขา แต่ยังไม่เห็นแม้แต่สังข์อะไรไว้สละเช่นนี้

ที่ ๆ... ที่ ๆ ๆ...

หมิ่นเก๋อพยายามกลั้นหายใจ ทว่าก็ยังเก็บเสียงหัวเราะเอาไว้ไม่ได้ เนื่องจากซ่อนความคาดหวังและความยินดีในใจไม่อยู่

นางช่างโชคดีเหลือเกิน

"ท่านหญิงเจ้าคะ อีกเดี๋ยวท่านชายก็จะเข้าห้องหอแล้ว อย่าได้หัวเราะ ออกมาเสียวะเจ้าคะ เรื่องที่ควรทำก็ต้องจำให้ขึ้นใจ อย่าได้ลืมแม้แต่เรื่อง เดี่ยวเดียว"

เสียงพร่ำบ่นอันคุ้นหูของแม่นมชุยดังผ่านผ้าคลุมศีรษะสีแดงเข้ามา

"เปล่าละ ข้าไม่ได้หัวเราะสักหน่อย" หมิ่นเก๋อแอบแลบลิ้น เถียงอย่าง ร้อนตัว โชคดีที่มีผ้าคลุมศีรษะ ไม่อย่างนั้นท่าทาง 'เสียกิริยา' ของนาง

จะต้องถูกเห็นเข้าแน่

"เช่นนั้นหรือเจ้าคะ ถ้าอย่างนั้นเสียงกึกๆ ที่ข้าได้ยินเมื่อครู่คงจะเป็นเสียงแม่ไก่ออกไปกระมัง" แม่มมชุยปรายตามองฝ่ายตรงข้ามเหมือนจะบอกว่า 'อย่ามาหลอกเสียให้ยาก'

นางเป็นคนพุ่มพักเลี้ยงดูหมิ่นเก๋มาตั้งแต่เด็ก มีหรือที่จะไม่รู้จักนิสัยนาง

นิสัยของหมิ่นเก๋นั้นบรรยายได้คำเดียว นั่นคือ 'เส้นตั้น'

เวลาคอนอื่นหัวเราะ นางจะผสมโรงหัวเราะไปด้วย เวลาคอนอื่นหน้าบูดหน้าบึ้ง นางก็ยงหัวเราะได้คนเดียวอย่างสนุกสนาน ไม่รู้จักทุกข์ร้อนกับใครเขา ถือได้ว่าเป็นคนอารมณ์ดี แต่วันนี้ไม่เหมือนทุกวัน จะให้นางทำตามสบายเหมือนเช่นปกติไม่ได้

อยากหัวเราะหรือ ทนเอาแล้วกัน!

"ท่านหญิง นับจากนี้ไปท่านหญิงก็เป็นคนของท่านชายแล้วนะเจ้าคะ จะทำตามสบายแบบเมื่อก่อนไม่ได้ ทำอะไรก็ต้องคิดถึงธรรมเนียมของวงศ์ตระกูลท่านชายก่อน อย่าได้ลืมเชียว..."

"วางใจเถอะ ข้าไม่ทำให้ตำแหน่งองค์ของพวกเราขายหน้าหรอก" หมิ่นเก๋บิบนวดสะโพกมนที่เป็นเหน็บจากการนั่งนาน แล้วแอบเลิกชายผ้าคลุมศีรษะขึ้น ก่อนจะพบว่านอกจากแม่มมชุยแล้ว ในห้องยังมีคนอื่นอยู่อีก

"ดูสิ พุดอยู่หยกๆ ก็ผิดธรรมเนียมเสียแล้ว" แม่มมชุยบนพืมพ่าพาลางเดินเข้ามาคลุมศีรษะนางให้เรียบร้อย "ท่านหญิงมีนิสัยเสียแบบนี้...ต่อไปข้าคอยอยู่รับใช้ตลอดเวลาไม่ได้แล้วด้วย จะทำอย่างไรดีละนี่"

วิจักษ์พจน์

พอได้ยินดังนั้น แม่มนมเจิงที่เป็นผู้ดูแลตำหนักอ่องมุกก็อดพูดขึ้นมาไม่ได้ "แม่มนมชุยอย่าได้เป็นกังวลไปเลย ตำหนักอ่องมุกของเราไม่ได้มีระเบียบกฎเกณฑ์มากมายอะไร ไม่นานพระชายน้อยก็จะชินเอง"

แม่มนมชุยพยักหน้า พูดเสียงเครือ "ต่อไปต้องฝากให้แม่มนมเจิงช่วยเป็นธุระดูแลท่านหญิงแล้ว..." พอคิดว่าจากนี้ไปท่านหญิงหมิ่นเก้อที่เลี้ยงมาแต่เล็กแต่น้อยต้องจากออกไป หัวใจของนางก็เต็มไปด้วยความห่วงหาอาวรณ์

"อย่าพูดอย่างนั้นเลย มันเป็นเรื่องที่ข้าควรทำอยู่แล้ว" แม่มนมเจิงตบไหล่แม่มนมชุยอย่างสนิทสนมพลางเอ่ยพลอบ

ในคืนแห่งงานมงคล การเกิดความรู้สึก 'หัวอกเดียวกัน' ของแม่มนมทั้งสองถือเป็นการ 'ฝากฝัง' อย่างหนึ่ง

จังหวะที่หมิ่นเก้อพยายามกลั่นหัวเราะและคิดจะเลิกผ้าคลุมศีรษะขึ้นมาพูดอะไรต่อ เสียงอะอะครีครื้นก็พลันดังขึ้นที่หน้าประตู

"มาแล้ว ๆ! พวกเราพาเจ้าบ่าวมาส่งแล้ว!"

ถัดจากนั้นประตูห้องก็ถูกผลักให้เปิดออกโดยแรง เสียงทุ้มกังวานของบุรุษดังขึ้น ตามด้วยเสียงของคนอื่น ๆ ที่พากันกรูเข้ามาในห้องหอ

"ตายแล้ว คุณชายทั้งหลายมอมเหล้าท่านชายไปแค่วันเจ้าคะ ดูลีขนาดเดินยังไปไปเปมา" พอเห็นร่างสูงใหญ่ของท่านชายเสื่ออู่ถูกคนอื่น ๆ ประคองเข้ามาในห้อง แม่มนมเจิงก็รีบคว้าผ้าชุบน้ำบิดหมาด ๆ ไปเช็ดหน้าเช็ดตาให้เจ้านายสร้างมา

"ไม่เป็นไรหรอกน่า ข้าแยกแยะออกว่าระดับไหนถึงเรียกว่าเมา ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ปล่อยให้พี่ใหญ่พลาดเรื่องสำคัญของชีวิตไปหรอกน่า พวก

เจ้าเห็นด้วยหรือไม่" หนูมน้อยอายุสิบเจ็ดปีที่เป็นหัวใจหันไปมองคนที่เหลือ
ใบหน้ายาววิวยืดหล่อเหลางามสง่า ละม้ายคล้ายกับใบหน้าของเจ้าป่าวอยู่
มาก

"ฮึ! ทำเป็นเล่นอยู่เรื่อยเชียว!" แม่มมเงิงถลึงตาดูท่านชายเฮ้อลี้ว
หนูมน้อยจอมคะนองตรงหน้าเบาๆ ทั้งดำหนักอึ้งมูมิเพียงขำรับใช้เก่าแก่
อย่างนางที่เลี้ยงดูท่านชายทั้งสองมากับมือเท่านั้นถึงกล้าพูดจากับเจ้านาย
เช่นนี้ได้

"พี่ใหญ่แต่งงานทั้งที ทุกคนก็เลยพากันดีใจนี่นา!" เฮ้อลี้วหัวเราะ
เสียงดัง แล้วตะโกนต่อ "มาๆๆ! ตอนนี้ได้เวลาสลิมโหมพีสะใภ้ผู้น่ารักที่
คัดจากหนึ่งในหมั้นของเราแล้ว!"

พูดพลางเขาก็ยื่นมือออกไปทำท่าจะเปิดผ้าคลุมศีรษะสีแดงของ
หมั้นเก้อจริงๆ

"จิว! ไปไป!" แม่มมเงิงที่มีมือไวตาไวบัดมือใหญ่อันซุกซนของเฮ้อลี้ว
ออก "ตราบดีที่แม่มมเงิงคนนี้อยู่ ใครก็อย่าได้คิดก่อวาทองหอลเลย"

"ก็นั่นละสิ ไปกันเถอะ เหนื่อยกันมาทั้งวัน ถึงเวลาให้ป่าวสาวพักผ่อน
แล้ว" หนูมน้อยหน้าตาคมคายอีกคนที่ยืนอยู่ข้างเฮ้อลี้วพูดขึ้นด้วยน้ำเสียง
เคร่งขรึม ผิดกับเสียงหัวเราะโหวกเหวกของคนอื่นๆ

เขาน่าจะอายุประมาณสิบเจ็ดปีไม่ต่างจากเฮ้อลี้ว ทว่ากลับดูองอาจ
ผึ่งผายอย่างคนที่ฝึกยุทธ์มานาน

"สงสารพี่สาวเจ้าหรืออย่างไร" เฮ้อลี้วใช้ศอกกระทุ้งซาดัง ยิ้มพลาง
ว่า "ขอดูแลนิดเดี๋ยวนา ขำรับรอง"

"ขำก็รับรองว่าไม่ได้นำมาองอะไรนักหรอก" ซาดังตอบเนิบๆ สีหน้า

ไม่เปลี่ยนไปเลยสักนิด

"น้อยหน่อยเถอะ ก็ข้าได้ยินมาว่า..."

"ผู้มีปัญญาย่อมไม่เชื่อข่าวลือ" ซาคังเอ่ยตัดบทเชลลืออย่างไม่ให้หน้า แล้วพูดต่อด้วยท่าทางเป็นผู้ใหญ่เกินวัยเช่นเดิม "ถ้าหากรูปร่างหน้าตาของพี่สาวข้าเป็นอย่างที่ผู้คนเล่าลือกันจริง นางก็คงจะถูกคัดตัวเข้าวังหลวงไปนานแล้ว ดังนั้น...ไม่ได้นำมามองอะไรนักจริงๆ นั่นแหละ"

"เดี๋ยวก่อน พูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร?"

เสียงอุทธรณ์ที่ดังขึ้นทำให้ทุกคนหุบปากเงียบได้แต่หนึ่งสิ่ง สายตาทุกคู่ต่างจ้องมองไปยังเจ้าสาวที่ควรจะนั่งรออย่างสงบเสงี่ยมเหนียมอาย หากบัดนี้กลับเดินเข้ามาหาซาคังทั้งที่ยังมีผ้าแดงคลุมอยู่บนศีรษะ

"พี่สาวเจ้าหน้าตาน่าเกลียดจนให้ใครเห็นไม่ได้จริงๆ นะหรือ" หมิ่นเก้อถามเอาเรื่องผ่านผ้าคลุมศีรษะ

ไม่เอากเชื่อเลยว่าซาคังจะพูดจาตู่ทวงนางต่อหน้าผู้คนมากมาย เช่นนี้ หน้าซำสามีของนางก็อยู่ที่นี้ด้วย! ที่ว่า 'ไม่ได้นำมามองอะไรนักรอก' นั่นหมายความว่าอย่างไรกัน

"เฮ้อ! ท่านชายท่านหญิงเจ้าข้า! ทำตัวดี ๆ กันหน่อย จะพูดอะไรก็ต้องดูสถานการณ์ด้วยสิเจ้าคะ!"

แม่นมชยุปราคาเข้ามาดิ่งเจ้าสาวผู้ซึ่งไม่ยอมนั่งอยู่กับที่เอาไว้ ดวงหน้าสูงวัยเกือบจะเกือบกุมอาการไว้ไม่อยู่

พี่น้องคู่นี้อย่างไรนะ แต่เล็กก็รักใคร่กลมเกลียวกันดี โฉนจึงได้เลือกมาแตกคอกันเอาตอนนี้เล่า ถ้าหากงานแต่งงานล้มไม่เป็นท่าจนท่านชายเฮ้ออึดใจหนีไป นางจะอธิบายกับท่านอ๋องและพระชายาได้อย่างไร!

"พวกเจ้าคูลี เจ้าสาวที่ดูแบบนี้ไม่มีอะไรน่ามองหรอก" ซาดังกลอกตา แล้วชวนคนอื่นออกไปจากห้องราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"ซาดัง!" หมิ่นเก้อเรียกด้วยความโมโห ท่าทางเรียบร้อยอ่อนโยนที่เจ้าสาวควรมีถูกบดทิ้งออกจากสมองโดยสิ้นเชิง

ผ้าคลุมศีรษะสีแดงที่บังหน้าอยู่ทำให้นางมองใครไม่เห็นทั้งนั้น แต่ก็ยังยื่นมือทั้งสองออกไปอย่างดิ่งตัน ขยूमเสื้อฝ้ายตรงข้ามด้วยความโกรธจัด

"โอ้โห! พี่สะใภ้ใจร้อนจริงแฮะ!" เสอสิ่วพูดด้วยน้ำเสียงขบขันอย่างรู้สึกได้ชัด

หมายความว่าอย่างไรกัน

หมิ่นเก้อชะงัก ยังไม่ทันได้ทำความเข้าใจอะไรนางก็รู้สึกร่างเบาไหวงสองเท้าลอยขึ้นอย่างน่าประหลาด พร้อมกันนั้นเสียงโห่ร้องก็ระเบิดกึกก้องรอบตัว

เห็นได้ชัดว่าคนที่ถูกนางขยूमอกเสื้อเมื่อครู่อุ่มนางขึ้นจากพื้น

"ซาดัง!?" นางร้องเรียกด้วยความตกตื่น พลังคิดในใจว่าน้องชายนางบ้าไปแล้วหรือ ถึงได้เข้าแห่พี่สาวแท้ๆ เช่นนี้!

"ในคืนแต่งงานห้ามเจ้าเรียกชื่อชายอื่น" เสียงปรามดังขึ้นเหนือศีรษะอย่างไม่คาดคิด น้ำเสียงทุ้มต่ำทำให้นางสะดุ้งวาบในใจ...เสออี!

ไม่ใช่ว่าเม่าจนไม่รู้เรื่องหรือ

"ทุกท่านอยากเห็นหน้าภรรยาข้าใช่หรือไม่"

กลิ่นสุราอวลคลุ้งออกมาจากร่างกำยำที่อุ่มนางอยู่ หมิ่นเก้อรู้ว่านางกำลังถูกอุ่มไปยังเตียงนอนท่ามกลางสายตาของทุกคน แต่นางทำอะไรไม่ได้ นอกจากเกาะคอเสื้ออีกฝ่ายไว้แน่น เพื่อไม่ให้ตัวเองต้องร่วงลงไปเพราะ

วิมานฟ้าฝัน

ผีเท้าชวนเซ่น

แม่นมชวยยื่นแขนออกมาข้างหนึ่งแล้วเดินตามติดทุกฝีก้าว ด้วยเกรงว่าท่านชายเฮ้อ้อจะพลาดพลั้งทำท่านหญิงหมิ่นเก๋ยอดดวงใจของนางร่วงตกลงมา

"ท่านชายมาแล้วนะเจ้าคะ" แม่นมเฉิงขมวดคิ้ว นางไม่ยอมให้ธรรมเนียมที่ควรปฏิบัติถูกทำลายลงจึงได้เอ่ยเตือน "เจ้าสาวนะให้คนอื่นเห็น..."

อา!

พูดยังไม่ทันจบประโยคทุกคนก็ต้องสูดหายใจเฮือก หมิ่นเก๋ยซึ่งนั่งอึ้งเหมือนหุ่นไม้มองภาพตรงหน้าที่เปิดโล่งขึ้นทันตา

เจ้าสาวที่ครึ่งเมาครึ่งสร้างคนนี่เปิดผ้าคลุมศีรษะของเจ้าสาวออกมาจริงๆ!

"พอพี่ใหญ่ตีแม่เหล่าแล้วเปลี่ยนเป็นคนใจกว้างขึ้นเยอะเลย" เฮ้อลี้ว์พูดพลางกลั้นหัวเราะะ ถึงทุกคนจะตะโกนสนับสนุน แต่ไม่มีใครคิดว่าเฮ้อ้อจะเปิดผ้าคลุมศีรษะเจ้าสาวออกมาต่อหน้าคนอื่นจริงๆ

แต่พอเห็นสีหน้าตกตะลึงของคนทั้งห้อง อยู่ๆ หมิ่นเก๋ยก็รู้สึกว่่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นช่างน่าขันสินดี

นางคือเจ้าสาวผู้ 'สุภาพเรียบร้อย' คือเจ้าสาวที่รอคอยเจ้าบ่าวด้วยความหวังอันสวยงาม ด้วยหัวใจอันเต็มเปี่ยมไปด้วยความเคารพและยินดี

แต่ดูตอนนี้สิ มันเกิดอะไรขึ้นกันนี้

นางกำลังข่มคอเสื้อเจ้าบ่าวโดยแรง ซ้ำยังนั่งพาดอยู่บนตักเขาด้วยท่าทางไม่สำรวมแม้แต่น้อย

น้องชายเพียงคนเดียวवलอกตา ก่อนจะก้าวถอยออกไปเหมือนจะ